

SARAH
MORGAN

*Kerst in
de Holiday
Cottage*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *The Holiday Cottage*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Anne Jongeling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1628 3

ISBN 978 94 027 7287 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen. Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Imogen

Het begon als een gewoon gesprek en Imogen wist naderhand niet meer zeker waar ze een verkeerde afslag had genomen. Het was niet haar schuld. Niet helemaal, tenminste. Ze had aardig willen zijn, echt waar. Ze probeerde een band met haar collega's op te bouwen. Zo moeilijk kon dat niet zijn. Het was bijna een vereiste in zo'n open kantoorruimte. Zoiets riep om een open werksfeer. Als mensen zo vlak bij elkaar zaten, raakte je vanzelf met elkaar in gesprek en vertrouwde je elkaar soms eens iets toe. En door dat gekeuvel leerde je je collega's stukje bij beetje kennen. Een verbindingsproces dat zich ongemerkt voltrok.

'Hallo, Imogen.' Anya, die tegenover haar zat, keek haar aan. Anya was idolaat van make-up en ze was minstens een halfuur per dag kwijt aan gebabbel over haar nieuwste cosmetica-aanwinst. Vandaag glinsterden haar oogleden als een glitterbal aan een kerstboom. 'Heb je de mail van de chef gelezen? Ze wil in de week voor kerst een dag inplannen waarop we allemaal onze hond meenemen.'

'Ja, ik heb het ook gelezen.' Vanaf daar was het bergafwaarts gegaan. Een band met haar collega's was belangrijk, maar ze hield privé en werk liever gescheiden. 'Heb je de begroting voor de locatie al, Anya? Het voorstel moet om twaalf uur naar de

klant en ik wil het voor die tijd nog door Rosalind laten nakijken.’

Huisdieren, kleren, make-up, diëten, reizen, eten, films, boeken, mislukte dates en vervelende klanten. Dat waren wel zo’n beetje de onderwerpen die op het kantoor ter sprake kwamen.

‘Ik wacht nog op de laatste twee bedragen. Is het geen briljant idee? Alle honden feestelijk uitgedost en Rosalind kiest de winnaar. Allemaal voor het goede doel. Dat wordt lachen. Ik vraag me af of ik mijn kleine Cocoa kan overhalen een geweitje op te zetten. Hij kan er niet goed tegen als je aan zijn kopje zit, maar wie weet? Misschien moeten wij ook in kostuum. Ik heb zaterdag een fantastische highlighter gekocht. Perfect voor kerst. Twee voor de prijs van één, dus ik heb er voor jou ook een meegenomen.’ Ze schoof het make-updoosje over het bureau naar Imogen toe.

‘Voor mij?’ Ze pakte het verrast en ontroerd aan. ‘Waarom?’

‘Daarom.’ Anya haalde glimlachend haar schouders op. ‘Beschouw het als een bedankje voor het feit dat je me vorige week uit de brand hebt geholpen met die lastige klant. Bovendien heb je er de jukbeenderen voor.’

Imogen kreeg zowaar een brok in haar keel. Ze dacht terug aan haar eerste werkdag, toen Anya haar een versierde cupcake en een pen die oplichtte in het donker had gegeven. ‘Voor als je tot laat moet overwerken,’ had ze gezegd.

Het was bijna niet te geloven dat ze hier al weer een jaar werkte. Destijds was ze een paar dagen voor Kerstmis begonnen, dus braken de feestdagen al aan toen ze voor haar gevoel pas net plaats had genomen achter haar bureau.

‘Prachtig, dank je.’ Ze keek hoe laat het was en voelde een lichte paniek. Ze miste nooit een deadline. Nooit. Maar nu werd het haar te spannend. Ze had het liefst zelf gebeld om het kostenplaatje rond te krijgen, maar ze was Anya’s manager en omdat ze haar

moest begeleiden bij haar ontwikkeling, kon ze dat soort dingen beter niet overnemen. Het kostte haar wel veel moeite om zich in te houden. Het was een stuk makkelijker om het zelf te doen. Dan wist ze tenminste zeker dat het op tijd klaar was, en foutloos. ‘Kun je achter die locaties aan gaan? Ik heb de laatste cijfers nodig om alles bijtijds af te krijgen.’

‘Ja hoor, meteen. Ik zag een lippenstift die je ook heel mooi zou staan, Imogen. Misschien kunnen we tijdens de lunchpauze samen winkelen. En mocht je nog op zoek zijn naar een hondenkostuum... Ik zag een schattig kerstmanhesje op internet, perfect voor je golden retriever. Of had je zelf al iets in gedachten?’ Anya had meer belangstelling voor de hondendag op de zaak dan voor het werk dat ze gedaan moest krijgen. ‘Je neemt Midas toch wel mee, hoop ik?’

Imogen besepte dat ze de gegevens pas zou krijgen als ze het gesprek over de hond zou afronden en wierp een blik op de foto op haar bureau.

Grote bruine ogen staarden haar aan. Ze kreeg een wee gevoel in haar maag.

Hondendag op het werk.

Ze beroerde de foto licht met haar vingertoppen. ‘Ik weet niet zeker of dat kan.’ Het was uitgesloten dat ze hem meenam, maar ze moest nog een manier verzinnen om de boodschap aan haar collega’s over te brengen zonder hen te schofferen. Opeens had ze een idee. ‘Hij is een beetje ziek. De dierenarts wilde hem een paar dagen houden.’

‘Wat? Nee! Is Midas ziek? Daar heb je niets over verteld!’ Anya legde haar pen neer en keek naar Janie. ‘Janie, wist je al dat Midas ziek was?’

Janies paardenstaart zwipte mee toen ze haar hoofd met een ruk in hun richting draaide. Janie was een sportfanaat en had ’s morgens in de sportschool al een uur staan zwoegen als de rest

nog op één oor lag. Bij tijd en wijle ijsbeerde ze door het kantoor zodat ze haar stappendoel voor die dag zou behalen.

‘Midas ziek?’ Janie negeerde een klant die belde en richtte al haar aandacht op Imogen. ‘Wat akelig. Hoe kan dat nou? Heeft de uitlaatsdienst geblunderd? Heeft ze hem iets verkeerd laten eten?’

‘Nee, helemaal niet.’ Misschien was dit toch niet zo’n goed smoesje. Ze had haar mond moeten houden en op de dag zelf met een excuus moeten komen dat verklaarde waarom Midas er niet was. Dat hij ergens in had getrapt en zijn poot moest laten rusten, zoiets. ‘Het maakt niet uit. Luister, kun je ervoor zorgen dat ik die begroting krijg? Ik moet dit overzicht afronden en de deadline is...’

‘Het maakt wel uit! We hebben het over je hond, hoor. Wat is er nog belangrijker? Die klant kan wel wachten.’

‘Nee, die kan niet wachten,’ antwoordde Imogen. ‘De concurrentie is moordend en evenementbureaus rijzen als paddenstoelen uit de grond. We moeten uitmuntende prestaties leveren en aan alle verwachtingen voldoen.’

‘Dat doen we toch ook? We maken er een geweldig evenement van. Zoals altijd, vooral nu jij de leiding hebt. Dit is slechts een voorstel. Niemand gaat dood als we een paar uur later zijn. Je kan best even twee minuten pauze nemen, Imogen,’ zei Anya. ‘Je hebt het hele weekend doorgewerkt om de lopende evenementen te begeleiden, en je hebt maandag niet eens vrij genomen. Je werkt te hard.’

Te hard? Er bestond niet zoiets als te hard werken.

Ze hield van haar werk. Het betekende alles voor haar. Ze kon uitstekend multitasken en had twee keer zoveel accounts onder haar beheer als alle anderen. Ze deed haar best nieuwe klanten binnen te halen en de bestaande tevreden te houden. Dankzij haar ruime ervaring, haar aandacht voor detail, haar creatieve

denkvermogen en vooral haar tomeloze inzet lukte dat prima. Ze was goed in haar werk. En zij was niet de enige die dat vond. Bij haar vorige bedrijf was ze zo snel opgeklimmen tot de hogere echelons van het management dat een jaloerse collega een zuurstofmasker op haar bureau had gelegd.

Maar nu moest ze een team van zes aansturen, en soms zou ze het liefst alles in haar eentje doen in plaats van werk te delegeren. Met name Anya was vaak niet vooruit te branden. Ze was een lieve en attente collega, maar op werkgebied gekmakend traag. Ze zei altijd dat ze een balans zocht tussen werk en leven, maar Imogen had nog nooit gezien dat de balans doorsloeg in het voordeel van haar werk.

Het was alsof ze een race moest lopen met zes zakken ballast om haar middel.

Het was tijd voor een evaluatiegesprek met Anya. Ze kon er niet langer onderuit. Ze moest met haar 'praten' over inzet en doelstellingen. Anya begeleiden kostte haar tijd, tijd die ze aan haar klanten zou moeten besteden, vandaar dat ze vaak moest overwerken.

Balans tussen werk en leven? Imogen had die luxe niet, maar dat vond ze niet erg. Het was haar eigen keus.

'De deadline staat op het middaguur, Anya. Die kunnen we nog halen.'

'Rustig maar, Imogen. Straks word je nog voortijdig grijs en rimpelig. Je hebt zoveel energie dat ik er zelfs moe van word. Het werk komt wel af. Het lukt altijd.' Anya maakte nog steeds geen aanstalten om de deadline te halen, en Imogen voelde haar stressgehalte toenemen.

Het werk zou inderdaad op tijd af zijn, maar alleen omdat ze het zelf zou doen, zoals gewoonlijk. Dat ze Anya graag mocht, maakte het nog lastiger.

'Anya...'

‘Ik weet het. Je hebt stress. En ik snap ook waarom.’

‘O ja?’ Dat was een hele opluchting. Misschien had Anya toch meer inzicht in de werkdruk dan ze had gedacht.

‘Natuurlijk. Hoe kun je kalm blijven als je lieve Midas ziek is? Ongelooflijk dat je het voor je hebt gehouden. Ik zou helemaal gek worden.’

Midas?

‘Ik...’

‘Wat zei de dierenarts? Wanneer mag hij weer naar huis? Je bent vast misselijk van bezorgdheid. Het is goed dat je het nu eerlijk hebt gezegd. We zijn een team. We moeten elkaar steunen. We kunnen voor je invallen als het nodig is. Je werk overnemen.’

Imogen knipperde met haar ogen. Anya kreeg niet eens haar eigen werk af, laat staan dat ze dat van een ander erbij kon nemen. Het was alleen niet het juiste moment om haar daarop te wijzen.

‘Nou, ik...’

‘Anya heeft gelijk,’ viel Janie haar bij. ‘Je hoeft je niet groot te houden. Het gaat over Midas, hè? Dat is je kindje.’ Ze pakte de foto van Imogens bureau. ‘Kijk dat koppie nou. Arme stakker. Ik weet zeker dat je van Rosalind vrij krijgt als je het haar vertelt. Ze was ook heel lief toen Buster die bult op zijn poot had. Ze is vast ook een hondenuitdager. Ze snapt het helemaal.’

‘Daarom werk ik hier ook zo graag,’ zei Anya. ‘Hier is iedereen mens. Bij mijn vorige baan hadden we het nooit over persoonlijke besomeringen. Het was alsof ik tussen een stel robots zat. Een nachtmerrie.’

Een werkplek waar ze hun privé-zaken voor zich hielden? Imogen begon zich af te vragen of ze dat niet wenselijker vond. Ze was dol op haar collega’s, maar ze zou hen nog leuker vinden als ze net zoveel inzet toonden als zij.

Ondanks alles waren het beslist fijne mensen, ook al boetseerden ze vaak hun werkzaamheden rondom hun privébesognes.

Janie leek bijna in tranen uit te barsten terwijl ze naar Midas' foto keek. Imogen boog zich naar voren en plukte hem behoedzaam uit haar vingers.

'Ik praat er liever niet over.' Ze zette de foto op haar bureau, naast die van haar familie. Bij haar vorige baan mochten werknemers geen persoonlijke items op hun bureau zetten. RPQ Events was het tegenovergestelde.

Er stonden planten en een aquarium, en het was juist de bedoeling dat werknemers hun werkplek persoonlijk maakten. Anya had haar computerscherm zelfs omkranst met een lichtsnoer, wat niemand erg scheen te vinden.

Op haar eerste werkdag had Imogen om zich heen gekeken en van alles gezien, van pluchen beesten tot familiefoto's. Ze had naar haar kale bureaublad getuurd en bedacht dat ze daar snel iets aan moest doen.

'Kom op, Imogen, laat ons je familie zien,' had Janie opgewekt geroepen, en Anya had instemmend geknikt. 'Heb je huisdieren? We zijn allemaal dierenliefhebbers. Zelfs Danny. Hij praat honderduit over de konijnen die hij voor zijn dochters heeft gekocht, maar ik geloof er geen woord van.'

Ze had nooit eerder een privéfoto op haar bureau gehad, maar het viel op dat ze er niet één had staan, dus was ze gezwicht. Haar collega's hadden haar hartelijk ontvangen en ze wilde niets liever dan deel uitmaken van dit team, dus ze had met zorg een foto van Midas en een familiefoto tijdens Kerstmis uitgekozen. Ze stonden allemaal dicht tegen elkaar aan te lachen naar de camera terwijl ze probeerden niet uit te glijden in de sneeuw. Imogen was dol op die foto. Iedereen zag er heel blij uit.

'Je kan op ons rekenen, Imogen.' Janie leunde naar voren en kneep bemoedigend in Imogens schouder. 'Je bent heel dapper en sterk. Het moet vreselijk zijn dat je lieve huisdier niet blij tegen je opspringt als je thuiskomt. Je zal hem wel missen. We hadden

geen idee dat je dit moest doorstaan. Je kwam heel normaal over. Echt, je bent een held. Gelukkig krijg je veel steun van je familie.'

Imogen begon in paniek te raken. Ze werd ongedurig van al te persoonlijke gesprekken. Nog even en ze stuurden haar naar een rouwconsulent. Ze moest dit een halt toeroepen voor het volkomen ontspoorde.

'Ik mis hem, maar hij is in goede handen en hij komt vast snel thuis. Kun je de begroting nu regelen? Het voorstel moet vóór twaalf uur naar de klant.'

'Ben ermee bezig. Wat mankeert hij?'

'Wie?'

'Midas.' Anya, een en al medeleven, sperde haar ogen open. 'Niets ernstigs, hoop ik. Ik snap niet dat je je op je werk kan concentreren nu hij zo ziek is.'

'Ze weten nog niet wat er aan de hand is,' zei Imogen. 'Ze zijn hem aan het onderzoeken.'

Dit was het nadeel van zo'n open werkplek. Je collega's wilden het naadje van de kous weten.

Ze was vaak op pad voor een bespreking met klanten in hun kantoor, het verkennen van een nieuwe locatie of het begeleiden van evenementen. Maar uiteindelijk keerde ze weer terug naar haar werkplek, de cocon met haar collega's. Niet dat ze hen niet mocht, ze was juist op hen gesteld. Bij elkaar passen en bij elkaar gezet zijn waren alleen twee verschillende dingen. Als iemand wilde praten, was ze altijd bereid om te luisteren, alleen kreeg ze soms meer te horen dan haar lief was. Haar collega's namen geen blad voor de mond.

Neem Janie. Janie liep nooit weg van haar bureau als ze privé werd gebeld, dus Imogen wist inmiddels dat ze bij haar moeder woonde, dat haar ene zus was getrouwd en dat ze momenteel een relatie had met twee mannen tegelijk zodat ze er altijd een achter de hand zou hebben als de ander haar dumppte. Janies vader was

namelijk weggelopen toen ze tien was, en haar vertrouwen in de andere sekse was daardoor voorgoed verstoord.

Of Peter, die links van haar zat. Peter was chef technische dienst en hij werkte hier nu een halfjaar. Alhoewel ze hem nog maar kort kende, wist ze al dat hij een afspraak met zijn huisarts had om een lichaamsdeel te laten onderzoeken waar Imogen zich liever geen voorstelling van maakte. Ze wist dat zijn vriendin met hem wilde samenwonen en ze wist ook dat Peter dat niet van plan was. Dat had ze gehoord toen hij aan de telefoon zat met zijn huisbaas om zijn huurcontract met een jaar te verlengen.

En dan had je Danny, de andere accountmanager, die een groot deel van de dag besteedde aan het plannen van sportschoolsessies en borrels na het werk, zodat hij pas thuis zou komen als zijn vrouw hun tweeling van vier al naar bed had gebracht. Ja, hij had konijnen, maar zo te horen was zijn bijdrage aan hun verzorging minimaal. Die liet hij aan zijn vrouw over. Zo te horen liet hij bijna alles aan haar over.

Imogen archiveerde deze flarden aan informatie in haar hoofd onder de noemer 'dingen die ik liever niet had geweten' en probeerde ze te vergeten. Wat ze minder handig vond, was dat ze ook alles van haar wilden weten.

Zij was iemand die liever niet over zichzelf praatte. Als het aan haar lag, hield ze alles privé, maar ze wilde ook niet uit de toon vallen. Ze wilde dat ze haar aardig vonden. Daarom deed ze mee met de rest en zette ze foto's op haar bureau. Ze keuvelde mee. Maar de behoefte aan gezellige praatjes stond op het punt te escaleren, want dé maand voor gezamenlijke activiteiten stond voor de deur.

December.

Imogen besepte dat de hondendag de springplank vormde voor een stortvloed aan kerstvieringen. Ze zouden een kerstmaal hebben, lootjes trekken voor cadeaus, een quizavond voor het

goede doel ('welk rendier is níét van de Kerstman?'). Er kwam geen einde aan, en al kenden haar collega's haar inmiddels iets beter, ze wisten niet dat ze een gruwelijke hekel had aan Kerstmis. Vorig jaar was ze de dans ontsprongen omdat ze er rond die tijd pas net een paar dagen werkte, maar dit jaar zou ze niet aan de martelgang ontkomen.

'Gelukkig heb je met de kerst vrij, dan kun je bij hem blijven,' zei Janie glimlachend. 'Nog zesendertig nachtjes slapen. We vieren kerst dit jaar bij mijn zus. Ik kan niet wachten. Ze heeft een groter huis en een grotere tv. En jij, Imogen? Je neemt toch wel vakantie, hè? Het kantoor is gesloten, maar vorig jaar zat je op eerste kerstdag nog te mailen. Wie doet dat nou?'

'Ik was net begonnen en nog heel erg gedreven.' Dat was niet de echte reden, maar als excuus zou het volstaan. 'Ik had niet verwacht dat je je mail zou checken. Het kantoor was gesloten en de klanten hadden ook vrij, dus ik zag het als een prima gelegenheid om me in te werken. Dan kon ik er in januari meteen tegenaan.'

'Maar jij had ook vrij. Was je niet bij je familie?'

'Jawel.' Imogen schoof de foto van Midas tegen die van haar familie. 'Maar er waren een paar uur waarop iedereen een film zat te kijken of met een volle buik lag te dutten, en toen klapte ik mijn laptop open.' Ze wilde er liever niet aan terugdenken. Oprecht niet.

'Je bent niet gedreven, je bent bezeten,' zei Anya. 'Laat dit jaar je laptop thuis, dan kom je ook niet in de verleiding. Ik schrok me lam toen ik op 2 januari mijn mailbox opende en zesenvijftig mailtjes van jou aantrof.'

'Ik sluit het jaar graag netjes af,' zei Imogen. 'Ik had genoeg tijd over voor mijn familie, maak je geen zorgen.'

Janie liet zich hoofdschuddend tegen de rugleuning van haar stoel zinken. 'Ik weet niet hoe je het allemaal doet. Je gaat na

werktijd bijna nooit met ons mee omdat je altijd op je neefje of nichtje moet passen of bij je oma op bezoek gaat. Je hebt een hond. Je doet altijd alles voor iedereen, en daarbovenop verzet je ook nog eens bergen werk. Zonder dat je ooit vrij neemt. Hoeveel vrije dagen neem je mee naar volgend jaar?’

‘O... dat weet ik niet. De meeste, denk ik.’

‘Dat bedoel ik. Neem je nooit een snipperdag? Vergeleken bij jou voelen we ons een stel luilakken.’

‘Jullie zijn super,’ zei Imogen. ‘Dit is een topteam.’

‘Klopt. Maar als je niet oppast, raak je nog overspannen. Je bent elk weekend aan het werk, dus je verdient een rustpauze. Dat familiehuis van jullie ziet er sprookjesachtig uit, ideaal voor de kerst. Prachtige cottage, en al die natuur. Wat zal Midas het daar leuk hebben. Heb je er zin in?’

Kerstmis, Kerstmis, Kerstmis.

Voor haar collega’s was het nooit te vroeg om het over kerst te hebben. Ze kon wel gillen.

Dit jaar waren ze er al in juli over begonnen (Júli! Wat bezielde die mensen?), nadat Anya tijdens een weekend een kerstfilm-marathon had uitgezeten, waar ze het vervolgens nog weken over had.

In oktober kwam Janie terug van de supermarkt en zei dat de schappen al vol lagen met kerstspullen en kerstchocola. Ze had een plasticachtige salade op haar bureau gezet, samen met een snoepkerstman in een opzichtige wikkel.

‘Normaal gesproken bezondig ik me niet aan chocola, maar voor kerst maak ik een uitzondering,’ zei ze opgewekt terwijl ze het rode zilverpapier van de kerstman trok en zijn hoofd eraf beet. ‘Wat jij, Imogen?’

Imogen was strak naar haar computerscherm blijven staren in de hoop dat ze haar zouden overslaan.

‘Ik weiger daar in oktober aan te denken. Mij te vroeg.’ Dat

kon ze toch wel zeggen? Ze was niet de enige die zich in oktober nog niet met Kerstmis wilde bezighouden.

Een maand later gaf ze tijdens een bedrijfsborrel hetzelfde antwoord toen iemand naar haar plannen vroeg.

‘Daar wil ik nu geen woord over zeggen. Het is pas november.’

Maar over een week was het december en dan had Imogen geen uitvluchten meer. In alle etalages fonkelde de kerstversiering. In alle winkels schalden de kerstliedjes uit de luidsprekers.

Er was geen ontkomen meer aan.

Ze zou deze ene keer antwoord geven en hopelijk was dat voorlopig voldoende.

‘Ja, ik ga naar mijn ouders. Daar is het altijd even chaotisch. Jullie weten hoe het is. Luidruchtige familieleden bij elkaar. Kerstboom die te groot is voor de huiskamer. Open haard. Oom George zingt vals. Ik moet ervoor zorgen dat mijn neefje en nichtje niet alle kerstcadeaus kapotknijpen en dat mijn moeder de kalkoen niet laat aanbranden.’ Dat was voldoende om ze voorlopig zoet te houden, toch? ‘Ik heb nu echt de begroting nodig, Anya.’

‘Ik ben ermee bezig. O, ik vergat nog te zeggen dat Dorothy Rutherford voor je heeft gebeld. Je zat aan de telefoon met die gast van het lichttechniekbedrijf.’

Imogen snakte even naar adem. ‘Vergeten? Dorothy Rutherford is een heel belangrijke klant, Anya. Als zij belt, laat ik alles uit mijn handen vallen om haar te woord te staan. En als ik met een andere klant in gesprek ben, bel ik haar direct terug.’

‘Ze vond het niet erg. Ze is dol op je. We weten allemaal dat ze ons bureau heeft ingeschakeld vanwege jou. Ze wilde met jou blijven werken toen je bij je vorige baan vertrok. Je kan bij haar wel een potje breken. Bovendien ben jij de enige van ons die haar alcoholvrije wijn lekker vindt.’

‘Ik anders ook, hoor,’ wierp Janie tegen. ‘Verfrissend drankje.’

Het is alleen geen... alcohol. Ik krijg er niet de pep van die ik op vrijdagavond nodig heb. Die bubbeltjes van haar bezorgen me niet de kater waar ik de volgende ochtend naar snak.'

'Alleen op vrijdag?' zei Anya grinnikend. 'En de rest van de tijd dan?'

'Dan ook. Het is het eerste wat ik doe als ik thuiskom. Mam en ik trekken samen een fles open, daarom sta ik elke ochtend in de sportschool. Ik zou meer zelfbeheersing hebben als ik in mijn eentje zou wonen. Je hebt geluk dat je je een eigen plek kan veroorloven, Imogen.'

Imogen sloeg direct toe toen er een opening in het gesprek kwam. 'Wat wilde Dorothy?'

'Ze wilde je spreken over het plan dat je had gestuurd. Zo te horen was ze het met alles eens wat je had voorgesteld en ze was onder de indruk. Ze had om een op maat gemaakt, origineel concept gevraagd en dat is precies wat je haar hebt gegeven. Een openluchtfestival, compleet met een podium, tenten en de hele rimram. Net als een rockconcert. Zij ziet het als de ideale manier om haar producten aan te prijzen bij haar klanten, en de omwonenden hebben meteen een leuk feestje. Ze vond het vuurwerk en de demo met de drone ook enig. Dit wordt een knaller van een opdracht, Imogen. Gefeliciteerd. Je hebt een vrijwel onmogelijk eisenpakket in daden omgezet. We moeten het vieren...' Ze grijnsde naar Janie. 'Lust je een glaasje alcoholvrije wijn?'

'Nee, dank je. Liever een dubbele espresso. Het zijn trouwens wel mooie flessen. Klasse, hoor. Het lijkt net echte champagne.'

'En hun verkoopcijfers gaan door het dak, dus er zijn mensen die het echt lekker vinden.'

Anya liet haar kin op haar hand rusten. 'Zou het aan de slimme marketing liggen? Ze speelt gewiekt in op de huidige gezondheidsrage. Beelden van haar landhuis met omliggende wijngaard in de Cotswolds, allemaal mooie mensen die met hun

glazen Spearcante klinken. Als ik de advertenties zie, wil ik erbij zijn, ook al wordt er geen alcohol geschonken. Waar heeft ze die naam trouwens vandaan?’

‘Volgens mij van *spearca*, een Oudengels woord dat “sprankel” betekent,’ zei Imogen. De twee meisjes keken haar aan.

‘Hoe weet je dat nou weer?’

‘Dorothy is mijn klant. Het is mijn werk om zoveel mogelijk van haar te weten. Ze is nog niet zo lang geleden het zakenleven ingestapt. Voorheen doceerde ze Engelse literatuur aan Oxford. Gevolgd door middeleeuwse studies, waaronder Oudengels en Oudnoors. Ik meen dat ze ook Angelsaksisch proza en poëzie heeft gestudeerd. Daar zal etymologie bij hebben gezeten.’

Anya fronste haar wenkbrauwen. ‘Gaat dat over insecten?’

Janie grinnikte. ‘Dat heet entomologie. Etymologie is de herkomst van woorden, een stuk interessanter dan insecten.’

Op dat moment had Imogen geen belangstelling voor de herkomst van namen. Ze hadden Dorothy laten wachten, dat was het enige wat haar bezighield. Dorothy was niet alleen een grote klant, ze was ook nog eens Imogens favoriet. Ze was een intelligente, interessante vrouw, en verbazingwekkend makkelijk om mee te werken. Ze stond open voor al Imogens ideeën en remde haar zelden af. Dorothy gaf al jaren leiding aan een familiewijngaard in de Cotswolds, waar prijswinnende flessen werden gebotteld, tot ze besloot te experimenteren door de alcohol uit de wijn te halen. Ze bracht al alcoholvrije wijn op de markt voor o.o-drank een rage werd, en nu had het product een hoge vlucht genomen.

Imogen werkte al jaren met Dorothy. Ze vond haar bezielend, inspirerend en toeschietelijk. Ze klaagde nooit, en daarin onderscheidde ze zich van de meeste klanten.

‘Ik bel haar direct.’

‘Dat hoeft niet. Ze zei dat ze de komende paar uur bezet zou zijn, ze belt je later vanuit de auto op weg naar huis.’